

MÜSLÜMAN DARBECİ OLAMAZ

MUSİBET MEKTEBİ

**HEKİMOĞLU
İSMAİL**

MÜSLÜMAN DARBECİ OLAMAZ

Musibet Mektebi

Hekimoğlu İsmail

Yayına Hazırlayan: İsmail Fatih Ceylan

Müslüman Darbeci Olamaz

-15 Temmuz darbe girişimini önleyen
Minyeli Abdullahlara-

İlkokula yeni başlamış, küçücük bir çocukken okulda alfabeyi ilk açtığımda evdeki alışkanlığa uyup “Bismillah” demiştim. Öğretmenim bunu duymuş ve cetvelle parmaklarımın ucuna defalarca vurmuştu. Ağlatıncaya, bağtıncaya kadar vurmuştu. Ondan sonra ne ben, ne de diğer arkadaşlarım “Bismillah” demedik. Hatta evde bile bismillah demeye korktuk. Böylece bismillahsız büyüdük.

Kendimi tanıdığım, gözümü açtığım zaman, bin kapılı İslâm sarayının her kapısına kilit vurulduğunu; diğer taraftan gayri İslâmî kapıların açılmış olduğunu gördüm.

Neyin ne olduğunu bilmezdim; hemen bir kapıdan içeri daldım. Orada, yılanın dışından kaçayım derken; katırın çiftesine rastladım. Hafif yara ve berelerle diğer bölüme geçtim. Sihirli aynalarda kendi hayalimi çeşitli hayvanlar suretinde görünce ürperdim, korktum, koşarak diğer bir kısma girdimse de yanıma yaklaşan insan şekilli mahlûkların beni ısırıklarını ve tırmaladıklarını hissettim.

Bu durum karşısında yine kaçtım. İslâm sarayının kilitli kapılarından birini kırarak açtım. Fakat nöbetçi gibi dikilen bir sürü kalabalık üzerime hücum etti: Tekme, tokat, çakı bıçak...

“İslâm dini geriliktir” anlayışının ve buna uygun hayat tarzının hakim olduğu zamanın çocuğuydum ama ben gençliğimde kendi gayretlerimle dinimi bulup bize karşı kapısı kilitlenmiş İslâm’ı yaşamaya çaba sarf ettim. Cemiyet beni kendine benzetmeye çalışırken, Allah beni onlardan uzak tuttu. Ömrümü dinimi sadece yazan, anlatan değil bizzat yaşayan biri olarak geçirmeye çalıştım, İnşallah öyle tamamlamak tek duamdır. Dinin bir dert olduğu zamanlarda bu derdi sevdim, hayatımı buna adadım.

1950’li senelerde ibadet edenlerin sayısı o kadar azdı ki, yok da diyebilirsiniz. 1960’da sol şiddetli hareketlere girişince, millet uyandı. Ondan sonra dindar kesim teşekkül etmeye, dinî kitap basan yayınevleri açılmaya, dinî gazete ve dergiler çıkmaya başladı.

Müslümanlığın ne olduğunu tam bilemediğim yıllarda arayışlarım oldu. Komünizm, Türkçülük gibi akımlar etkiliydi. 1953 yılında Celal Bayar askeri birliğimize teftişe gelmişti. Yanımda Nazım Hikmet’in hayranı olan bir arkadaşım vardı. Bu arkadaş yanımda, kulağıma fısıldıyordu: “Ahmak, bak o da insan, sen de insan. Neden sen onu bekleyesin, neden sen ona hizmet edesin? Neden o böyle konfor içinde yüzerken sen peynir ekmeğe razı olasın?”

O devirde, ona hak veriyordum, çıkış yolu bulamıyordum. İslâmiyet’i bilmiyordum, komünizme davet ediliyordum.

Yine namaz kıldığımı gören komünist arkadaşlarım: “Namaz kılan bir tek büyük adam var mı? Nerde çorabı yırtık, ayağı kokuşmuş, hamal, bekçi varsa namaz kılıyor. Sen hamal, bekçi değilsin. Şerefine ve zevkinle yaşa. Gazinolarda, kahvelerde eğlenmeyi, yaşamayı bil. Tepene çıkanları yere indir” derlerdi.

1953’te dini kitap bulmak çok zordu. Tünel’de Kitab-ı Mukaddesevi vardı. İncil’i ve bir kısım Hıristiyan kitaplarını bedava dağıtırdı. Yani en mühim misyoner teşkilatlarından biri idi. Bir gün kendilerine, “Neden bedava İncil dağıtıyorsunuz?” dediğimde “Görüyorsunuz Türkler İslâmiyet’ten ayrıldı, dinsiz kalmaktansa, Hıristiyan olmaları daha iyi değil mi?” dediler. Onlarla müşterek yanımız, dinsizliğe karşı olmamızdı.

Kartal Maltepe’de otururdum. Nihal Atsız da orada idi. *Orhon ve Orkun* dergilerini, *Bozkurtların Ölümü*, *Bozkurtlar Diriliyor*, *Gök Bayrak* gibi kitapları okudum:

Bir şiirim *Türk Ruhü* isimli dergide çıkmıştı. Türkçülüğe ait bütün kitapları okuyup bitirdim. Baktım ki ecdadımız olan Hunların, Gök Türklerin semavî bir dini, kitabı ve mabedi yok. “Yaşasın Türk!” dedik mi her şey tamam. Ruhumun açlığını, bütün ıstırabı ile hissediyordum. Bu yüzden İslâmî çalışmalara ağırlık verdim.

Ben belki de farkında olmadan günahlardan kaçtıkça (o zamanlar günah ve sevap gibi şeyleri pek bilmezdim), yani içkiden, kumardan kaçtıkça, ırkçılık gibi cereyanlardan uzaklaştıkça kendimi İslâmiyet’in içinde buldum.

1952’de Cuma namazını nasıl kılacağız, bilemiyorduk. Allah’tan Ömer Nasuhi Bilmen Hoca’nın ilmihali çıktı da bu derdimiz halloldu. İlmihal fasikül fasikül çıkardı. Hemen

koşar alırdım. İngilizce ibare çözer gibi, kelimelerin manasını yanına yazardım.

1953'te askerim. Öğle namazını kılma imkânını bulabiliyorum. Yani kenarda köşede, kimseye görünmeden kılmaya çalışıyorum. Fakat ikindi namazı vakti eğitim alanındayız. İştten ayrılmak, kuytu bir köşe bulmak imkânı yok. Ömer Nasuhi Hoca'nın ilmihalini de okuyorum. Orada diyor ki, göz işaretiyle namaz kılınır. Ben de öyle yaptım. Haftalar, aylar böyle geçti. Artık hiçbir namazımı kaçırmıyordum.

Fakat aklıma geldi, böyle namaz kılan kimseyi hiç görmedim ve duymadım. Hele bir Ömer Nasuhi Bilmen'in yanına gideyim. İzinli olduğum gün hocaya gittim ve durumu anlattım. Evvela hocanın gözleri irileşti. Kirpiğini oynatmadan yüzüme bakıyor ve beni dinliyordu. Birdenbire hıçkırarak ağlamaya başladı. Sustum, bekliyordum. Hoca bir süre sarsıla sarsıla ağladı. Mübarek aksakalından yaşlar aşağıya iniyor.

Şaştım, bekliyorum. Ben de duygulandım. Nihayet hoca kendine geldi. "Ya Rab ne günlere kaldık" diye inledi. Sonra bana izahat verdi: "Evladım, ima ile namaz savaş sırasında olur, sulhta olmaz. İkinci namazını kılamıyorsan, akşamdan sonra kaza et."

21 yaşındayken kahvehanelerden, meyhanelerden kaçan adamın yalnız kaldığını gördüm. O zaman yalnız kalanların bir araya gelmesine, sohbet etmesine çalıştık. Böylece kahvelerin, kumarhanelerin, barların ve meyhanelerin dışında da toplanma imkânı hasıl oldu. Bir kişi de olsa iyiler bir araya gelmeli. Ya iyilerle bir araya gelmeliyiz veya kötüler anamızı ağlatırlar.

Cemiyette "İslâm geri bırakan bir din" anlayışı hâkimdi. Koskoca camilerde üç kişi namaz kılıyorduk, derslere üç beş kişi ancak katılıyordu. Evet, geri kalmıştık ama geri kalma-

mıza din sebep olmadı. Geri kalmamıza dini anlamayan Müslümanlar sebep oldu. İslâmiyet sırf namaz ve oruç zannedilmiş. Kur'an'ın ilim öğrenin diyen ayetlerini dinlerken ağlamış, sonra da yan gelip yatmışız. İlim ve ticaretin sadece ayetlerini okuduk, tatbikatını başkalarına bıraktık. Halbuki İslâmiyet bunları yaşamak, yaşatmak dinidir.

Müslümanlar dinlerini hayat dini olarak göremedi yıllar yılı. Halbuki İslâmiyet hayattır. Hayat olarak göremediği için birbirine kardeş olamadı ama masonların kardeşliğine kızmakla geçirdi hayatını. Kazandığı parayı Müslümanca kullanamadı, İslâm'a uygun ticaret yapmadı kapitalizme düşmanlıkla enerjisini harcadı. Dinini dert edip anlamadıkları için bir yandan namaz kıldı, diğer yandan hak yedi, yalan söyledi. Bir Müslüman bankalara güvendi de, diğer Müslüman'a güvenmedi.

İşte o yıllarda başladım Çağaloğlu'nda zaman geçirmeye. Kah kalem kokusu, kah kitap kokusu çekti beni bu yerlere.

Üç gayem oldu her zaman: 1. Kaybolmuş yardılaşmayı sağlamak. 2. Müslümanlar arasında yıkılan güven duygusunu yeniden tesis etmek. 3. Alnımıza çalınmış "beceriksiz" lekesini silmek.

Namaz kılmak, oruç tutmakla iş bitmiyor. *Minyeli Abdullah* romanını yazdım, dini dert edinenlerin sesi oldu, birkaç kuşak *Minyeli Abdullah*'la kendini buldu. Roman yazmak yetmedi, ne yapmamız gerektiğine dair binlerce makale kaleme aldım, bu konularda onlarca kitap yazdım. Ama kitap yazmak da kâfi değildi. Şirketler kurdum. İstedim ki insanlar birlikte çalışıp, birlikte kazansın mümin kardeşliğini ticarete de yaşasın.

Çünkü hizmet diye diye insanları paradan, ücretten uzak tutanlar vardı. Türkiye’de hizmet diye diye hizmetler paralandı. Bir ailenin geçimini sağlamaktır hizmet, yok yere çalıştırıp da kuru bir Allah razı olsun demek değildir. Hizmet güzel işler yapmak, adaletli olmak, alınının teri kurumadan ücretini vermek, mağdur etmemektir, sıkıntılı olana yardım etmektir.

Hizmet vatana sahip çıkmaktır, vatanını çok sevmektir, korumaktır. Vatan canımızı, malımızı, namusumuzu, dinimizi, maddi manevi bütün zenginliğimizi içinde sakladığımız koca bir kasadır. Kasayı çaldırırsak, mal da, can da, din de elimizden gider. Bu vatan düşmanın eline geçtiği an hiçbir şeyin müdafaasını yapamazsınız. Vatani kaybettiğiniz an, her şeyinizi kaybetmişsiniz demektir.

Düşman gelir hayatınıza kıyar, namusunuzu kirletir, malınıza zarar verir, caminizi yıkar, seccadenizi çiğner. Kur’an’ınızı yırtar. Vatani korumak demek, dini, namusu, malı ve nesli korumak demektir. Bunların korunması da İslâm’da farzdır.

Vatan her şeye muhafaza olmuştur. O bütün varlığımızın üstüne gerilen kuvvetli kollar gibidir. O kollar kırıldığında her şey elden gider.

Zaman zaman “ABD’de, Avrupa’da İslâmiyet’i daha iyi, daha rahat yaşıyoruz” diyenler olabilir. Fakat bu topraklardaki ecdadın ruhu, minareler ve beş vakit okunan ezanlar, selâlar, mezarlıklar, mezar taşları bile bu memleketin İslâm memleketi olduğunu ilan eder. Hatta Bediüzzaman Hazretleri bu konuda bu memlekete karşı olan duygularını ifade için “Eğer ben Mekke’de, Medine’de olsaydım hizmet için buraya gelirdim,” diyerek benim anlatmaya gayret ettiğim bu fikri gayet güzel ifade etmiştir.

Çok şükür ki şu an Türkiye’de İslâm en rahat şekilde yaşanabiliyor. Cumhurbaşkanı, Meclis Başkanı, Başbakan, Bakanlar namaz kılıyor. Eskiden bunları hayal bile edemezdik.

Türkiye’de İslâm’ın imhası değil, Müslümanların saptırılması söz konusu olmuştur. Nitekim daha yakın zamana kadar Türkiye’de İslâm’ı yaşamak zordu, insanlar her türlü yasak ve baskıyla karşı karşıyaydı ama bugün hepimiz dinimizi rahatça yaşayabiliyoruz.

Hiç unutmam, 1950’lerde Selimiye Camii’nde üç kişiyle namaz kılardık. Şimdi öyle mi, camiler tıklım tıklım. Eskiden şuurlu bir Müslüman bulmak için şehirden şehre seyahat etmek lâzımdı. Şimdi her yerde dinini dert edip yaşayan insanlar var.

Malumunuz olduğu üzere, vatan sevgisi imandandır. Bir Müslüman hiçbir zaman vatanına küsemez, vatanına ihanet edemez, düşman olamaz. İlla bir düşman isterseniz en büyük düşman, dinini tam anlamıyla yaşamayan nefsimizdir. Hele bugünkü Türkiye’de vatanına düşman olan dindar, dindar değil gafildir, haindir.

İstiklâl mücadelesinde millet topyekün ayağa kalkmıştır. Yedisinden yetmişine... Kadın, erkek herkes ve her şey ordu olmuş; cephe cephe, mevzi mevzi etten ve kemikten duvar ve imandan harç olarak elhamdülillah istiklâlini kazanmıştır!

Aşılmaz, çünkü İslâm’ın son kalesi bu!

Tarihin nefesi, Kur’ân’ın sesi bu!..

Ya da büyük şair Yahya Kemal’in diliyle;

“Şu kopan fırtına Türk ordusudur, Yarabbi!

“Senin uğrunda ölen ordu budur, Yarabbi!

“Tâ ki yükselsin ezanlarla müeyyed namın.

“Galip et, çünkü bu, son ordusudur İslâm'ın!”

Bizde ordu, milletin bir parçası değil milletin tâ kendisidir!

Bu millet askerliğini, gerçek ordu-millet olduğunu her zaman göstermiştir. Kurtuluş Savaşı'ndan sonraki sürede beklenmedik yıkımlar almış, büyük hayal kırıklıkları yaşamış, “İslâm geri bırakan din” anlayışının baskısıyla sindiği bir dönem yaşamış, 1960 darbesinde kendisi gibi gördüğü Başbakan Menderes'in idamı karşısında çaresiz kalmış, yıllarca bunun ezikliğini yaşamış ama bu millet ancak bu darbeden sonra uyanabilmiştir.

Dinini öğrenme, inançlı insan yetiştirme, öğrendiği dinini yaşama, kitap yayınlama, gazete çıkarma döneminin başladığı yıllardır. Bu yıllarda yazılan *Minyeli Abdullah*, bu hasretin adıydı, yetişmesi gereken neslin timsaliydi.

Tarih boyunca İslâm en büyük zararı kendi içinden görmüştür. Meyvaya atılan taşlar isabet etmeyebilir. Ama kurt, meyveyı içinden yer, bitirir. Her kurt, meyvanın cinsindedir.

Tarih boyunca bazı âlimler inat etmiş ve inatlarıyla insanlığa büyük zararlar da vermiş, atomu yapmış, bir bombayla binlerce insanın ölümüne sebep olabilmiş, hatta gitgide bu noktada Ebu Cehil olmuşlardır. Bu, âlimin cahil olması değil, doğru ile yanlış karıştırmasıdır. Bunların zirvesi olan Ebu Cehil, sanıldığı gibi cahil değil, bir Kureyş âlimiydi. Kur'an-ı Kerim'de cehalet kelimesi bilgisizlik manasında değil hak ile batılı karıştırmak manasında kullanılmıştır. Nitekim Ebu Cehil, cehaletin babası, yani hakla batılı karıştırmakta en öndeydi. Yoksa Ebu Cehil'in asıl ismi Ömer'di ve Kureyş'in âlimlerindendi.

Dini yanlış kullanan, iyi niyetleri suistimal edenler her zaman olmuştur. Türkiye’de yeniden uyanışın başladığı bu zamanda Müslümanlar ağır imtihanlardan geçti, geçiyor. Hem “İslâm gericilik dinidir” iddiası, hem de bir kısım din adamlarının kafasının karıştığı bu vakitte Müslümanlar yolunu bulmaya çalıştı, çalışıyor.

Müslümandan kimseye zarar gelmemelidir. İnsan olmanın muktezası olan bazı hatalar ve kusurlar İslâm’a uymakla ortadan kalkar. “Müslüman” dendi mi, onun elinden, dilinden, belinden kimseye zarar gelmeyeceği anlaşılır ve itimat edilir. İtimat edilmeyen mü’minlerin sayısı arttıkça, o ölçüde büyük felâketler yaklaşır. İslâmiyet’e uymayan Müslümanlar, zalimlerin emrine uymaya veya o yolda ölmeye sevk edilir.

Evet, o karanlık zamanlarda mücadelenin fikirle yapılması lâzımdır. Malum olduğu üzere dinde zorlama yoktur. Kimseyi zorla inandırmak mümkün değildir. İslâm’da teklif var, tebliğ var fakat baskı, zor ve şiddet yoktur. Kur’an “Sizin dininiz size, benim dinim bana” der. Kötü bir adamın öldürülmesi değil, kötü adamın kazanılmasıdır Müslümanlık.

Malumunuz olduğu üzere bu ülkenin geçmişte yaşamış olduğu kimine göre kanlı kimine göre şanlı bir pazar hadisesi vardır, işte o pazarın arifesinde ben İstanbul’un bir semtinde bulunuyordum. Bana da geldiler, “Yarın bu anarşistlere bir ders vereceğiz” dediler. Hazırlıklardan bahsettiler. Gayeleri vuruşmak, çarpışmak değildi. Bir boy gösterisi yapacaklardı. Bu memleketin komünistlere, anarşistlere bırakılmayacağını göstereceklerdi. Tecavüze uğrarlarsa elbette ki kendilerini savunacaklardı. Bu durumda yaralanan da, ölen de olabilirdi. Onlara dedim ki:

“Bir komünist batıl davası için ölürken, hak davam için, mümkün olsa ben on defa ölürüm. Fakat Taksim’e gidip

gerekirse vuruşmak; ölmek ve öldürmek fetvasını kimden aldık ve bu fetvayı kim verebilir? Müslüman ancak malını, canını, dinini, neslini ve namusunu korur. Bunlara tecavüz olursa müdafaa eder, tecavüz etmez!” cevabını verdim ve bu gibi hadiselerle katılmadım.

İslâmiyet bir nizamdır, hayat nizamıdır. Anarşizmin her türlüşüne karşıdır. İşte bu bakımdan *Minyeli Abdullah* romanında Hüseyin’in, Mısır Cumhurbaşkanı Abdulnasır’ı öldürme isteğine karşı çıktım.

Müslüman İslâm’ı yaşar ve yaşatmaya çalışır, kendini İslâm’a uygun hale getirir, vazifesi budur. Bir Müslüman başka insanlara zarar veremez, hele vatanına hiç veremez. Bir gül bahçesi olan Isparta’nın her tarafında gül kokusunu almak mümkün değilken, bir kanalizasyon patlasa her yanı pis koku kaplayabilir. Kötülük böylesine yaygındır... Bir baraj ne büyük emeklerle yapılırsa yapılsın, bir serseri, bir teneke dolusu dinamitle onu havaya uçurur.

Çok şükür, bugün Cumhurbaşkanı’ndan vatandaşına kadar İslâm’ı yaşayan insanlar büyük çoğunlukta. Kızlarımız okullarında başörtüsü sıkıntısı yaşamıyor. Kimsenin de başının açık mı kapalı mı olduğuna bakılmıyor. Baş örtülü de okuyabiliyorlar, baş örtülü avukat, kaymakam, polis, milletvekili, bakan olabiliyorlar. *Minyeli Abdullah*’ın yazıldığı dönemde bunlar rüyada bile görülemezdi.

15 Temmuz 2016 kanlı darbe teşebbüsünü Minyeli Abdullah’lar önledi. Şehit ve gazi olan, sokaklara dökülen Minyeli Abdullah’ları gördüm. Çünkü bir Müslüman anarşist de olamaz, darbeci de olamaz. Tam tersine yaşantısıyla anarşiye de, darbeye de karşı çıkar.

Darbeye teşebbüs edip Meclis'i bombalayanlar, dindar Cumhurbaşkanımızı öldürmeye çalışanlar, insanlarımızı şehit edip binlercesini yaralayanlar, Minyeli Abdullah'lara mağlup olmuştur.

Öz sinesine günah dinamitlerini yerleştirip cemiyetin dalâlet kibritiyle fitilini ateşleyen canlı bombalara Allah da acımaz. Çünkü bilerek zarara gidene merhamet olunmaz!

Demek ki Müslüman'ın en büyük düşmanı da ve en büyük dostu da yine kendisidir. Kur'ân caddesinde yürüyenle, sapıtan bir değildir. Âlimle cahil müsavî olamaz. Haddini bilenle aşan, aynı terazide tartılamaz.

İnançlı, dine saygılı, dürüst, ahlaklı insanlara her zaman ihtiyacımız vardır, onları yetiştirmek de gayemiz olmalıdır. Bu memleketin insanları özü itibarıyla zaten inançlıdır, sarhoşu bile dinini savunur. Yaşayamasa da içinde inancına saygı duyar.

Bu millet, her dönemde olduğu gibi devleti için canını vermiş, tankların üstüne çıkarak, toplara, silahlara aldırış etmeyerek bayrağımızı yine dalgalandırmıştır. İslâm'ın gerçek yönünü, bize verdiği görevi, asıl yapmamız gerekeni daha büyük bir şevkle ele almalı ve ölünceye kadar çalışmalıyız..

Gideceğimiz bir yer olmadığı gibi, ayrılacağımız bir kimse de yoktur. Bu vatan ve vatandaşlarımızın arasında dinimizi öğrenmeye ve yaşamaya çalışacağız. Çok kere, dikenler arasında yeşermiş bir fasulye gibi, ayakta durmak için, dikene de sarılacağız...

Yapraklarımızın yırtık, boyumuzun kısa olması, dikenlerin yüzündendir. Ya fasulye, dikenlerin arasına düşmüştür veya bakımsız, ihmal edilmiş bir fasulye tarlasını, dikenler kaplamıştır. Nasıl olursa olsun, netice değişmez: Yine yaprağımız yırtılacak, yine dikene sarılacağız, yine dikenlerle birlikte yanacağız. Bütün ümitler, Adil-i Mutlak'a kalmıştır. Mahkeme-i kübrada hakkımızı alacağız. Bu ümit, dünyalara değmektedir.

Asıl vazifemizi bilmeli, dünyevi ve nefsanî istekleri azaltmalıyız. Din için, İslâmiyet için, vatan için, millet için gibi lafları bile bir yana bırakmalıyız. Eğer sen İslâm bahçesine meyvalarını dökmek istiyorsan, her şeyden evvel o bahçede meyva ağacı olmaya çalış. Büyü, geliş... Dal dal alışkanlıklar, hadis hadis hareketler, âyet âyet kararlar ol, velhasıl âdetini ibadete çevir. İddialardan vazgeç. İnsanlarla olan yarışı bırak, iç dünyanda ebediyet koşusuna çık. Kapılarını kapat, evdeki fareleri, böcekleri yok et, ekşiyen yemeklere sahip çık, evini temizle, seccadeni ser, iç dünyanı mabet et ki orada da secdeye kapanasın!..

Mezar çukurlarına tohum gibi ekilen insanlar, ahiret bahçesinde dirilecek, dünyanın hesabını verecektir. Bu şuurla ahiretimiz için dünyada Allah adına çalışmalıyız. Ümmet şuuruyla yaşamalıyız..

Dünyayı sahibine bırak; sen, kendi kendine sahip olmaya çalış, kendine gel!.. Başkalarının derdine ağlarken, dert küpü haline gelme. Gafleti bırak, tövbe ateşiyle yan, karanlık dünyamıza bir mum ol, yeter.

Her Şey Anlayana

Yalnızlık, isimli bir arkadaşım var. Vefakârlığına diyecek yok amma, kıskanç mı kıskanç... Kimseyle dost olmamı istemiyor; kimseyle iki laf etmeme razı değil. Mutlaka onunla konuşmalı ve mutlaka onunla baş başa kalmalıymışım...

Evde, çarşıda, işyerinde hatta trende ve vapurda hep aynı ha! O, daima benimle beraber ve benimle sıkı fıkı... Gören olsa kimbilir ne der? Fakat onun umurunda değil. Bir de bakarım ki eli omuzumda, başı göğsümde: “Büyük isimler, küçük insanları iyice küçültüyor” derken o, “Doğru” diye cevap verir, onunla sohbet başlarım. Tam bu sırada çocuk sormaz mı: “Baba ondalık kesirlerin bölümünde virgül nasıl sağa kaydırılır?”

“Hay Allah iyiliğinizi versin, durun hele biraz...”

“Baba, boşun da...”

Bir de bakarım ki, yalnızlık kıs kıs gülüyor. Ve dostça fısıldar:

“En kötü baba, küçükken yaptıklarını unutturur...”

Böylece iki problemle karşı karşıya kalırım: Çocuğun sorduğunu mu, yalnızlığın söylediğini mi çözeyim?

Yorgun kollarında iki karpuz taşıyan adam gibi, karpuzları bıraksam olmuyor, taşısam hal elvermiyor. Vakit de akşam... Açılan alnım, guruba işaret ediyor. Ak'lar şakaklarıma inmeye başladı. Yani dağların eteklerine kar yağdı, artık sonbahar...

Az kalsın unutacaktım: Yahya Kemal'le bu yüzden aramız açıldı: Bizim yalnızlık isimli arkadaşımıza iyice çatmış, onu paylamış:

“Yalnızlığın azabı her işkenceden beter: Yalnız bu kahrı, insanı tahrir için yeter” demiş.

Bunu okuyan Yalnızlık, haklı olarak dert yandı: “Sana bir kötülüğüm var mı?” dedi. Sonra bana... Evet, evet düpedüz bana kötülük edenleri bir bir gösterdi: “Şunlarla bir arada olmaktansa, başını dizine koyup uyuman daha iyi değil mi?” dedi.

Yerden göğe kadar haklı; hatta ben daha da ileriye giderek: “Anarşizme yuva olan bir vatanım olmaktansa Yalnızlık vatanını yurt edinmeyi tercih ederim” demek lüzumunu hissettim. Ne ise...

Şimdi Yalnızlık arkadaşımınla başbaşayım. Sizler kimbilir kimlerle berabersiniz? O söylüyor, ben yazıyorum. Ben okuyorum, o ağlıyor... Hani Abdülhak Hamid:

“Öldün, nasıl eyleyim tahammül?
Öldün, ölüm eyliyor teşekkil.
Öldün, sanadır bir ömr düşkün;
Kabrin, nazarında benden üstün.
Sen öldün, ölüm güzel demektir,
Ölsem yaraşır gamınla her gün.”

diye, ağıtını okurken, Fatıma, kendi ağıtına kendisi ağlarmış ya... O zaman sıhhatli imiş de... Fakat, Fatıma'da öyle hal var-

mış ki, Hamid, onu kaybetmekten korktuğu için; “Fatıma’yı kaybedersem ne yaparım?” sorusu karşısında kaleme sarılmış ve yazmış... İnanın ki bütün bunları ona Yalnızlık söyletmiş... Abdülhak Hamid’in *Makber*’inde, kendine ait tek mısra yokmuş... Fatıma uyurken, Hamdi yalnız iken. “Yalnızlık” onu alıp götürmüş, ona bir mezar göstermiş: “Senin mezarın” demiş Hamid, mezarı kendinden çok karısına yakıştırmış:

“Türben görününce anlarım ki,
Öldüm, bana türbedar sensin.”

Bu tezat sanatı, Fatıma’nın sağlığında ortaya konurken, kefen bir elbise gibi kabul ediliyor, bazan Fatıma giyiyor, bazan Abdülhak Hamid! Tabî Yalnızlık bu hale kakhaha ile gülmüş. Bunun üzerine ağıt yazan Hamid de gülmüş... Olur, böyle tezatlar...

Ya işte böyle: Biz insanlar kendimize benzeyeni severiz. Siz de benim gibi Yalnızlıkla arkadaşlık edebiliyorsanız, dost sayılırız. Aksi halde bana gülmüşsünüzdür.

En doğru yol bizim, varamıyoruz. Konaklar bizim, oturamıyoruz!.. Şu halde dalıyla, yaprağıyla çiçeğiyle en güzel ağaçlara denk olan zakkumdan bahçelerimiz var meyvasını yiyemiyoruz.

Tarihi nasıl okudun, nasıl anladın bilmem; nineni yobaz, dedeni mürteci gösteren zihniyetin mahkûmuyuz, kurtulamıyoruz.

İnsanlığı fırıncılık kadar basitleştiren iktisattan, felsefeden fayda umuyoruz.

Binlerce bina yapılsa, milyonlarca kapı takılsa ve bunların anahtarları elimizde olsa, içlerine giremiyoruz.

Dağların kalem, denizlerin mürekkep olması bir yana, bir yılda bir şişe mürekkebi bitiremiyoruz.

Mevsim kurak; başı dumanlı dağları boş yere arama! Başlar yere inmiş, başlar dumanlı, ayaklara istikamet veremiyoruz.

Şehirde binlerce insan soyuyorlar fakat, dağda soyulanı hazmedemiyoruz.

En güzel rüyaları şerre yormaya başladık, bu terslikten bir türlü kurtulamıyoruz.

Her şeyin sırrı çözüldü. Etekler kısaldı, perdeler açıldı, mahrem kalmadı... Bu hale düşmemizin sır düğümünü keşecek İskender'i bulamıyoruz.

Gamla neşe, müjde ile kara haber, ağlamakla gülmenin yerleri değişti. Buna reform mu desek, inkılâp mı desek, devrim mi desek bilemiyoruz.

Yenilik yapmak, yeniliği istemek iyi bir şeydir. Yenilik yapacağız diye davulu birinin omuzlaması, bir başkasının da tokmak sallaması dinlenilir cinsten olmasa gerek.

Belki böylesine davul çalmak kolaydır amma dinlemesi zordur.

Menfaatini eğilmekte görenlerle birlikte yürümek kolaydır. Fakat istenilen yere varmak zordur.

Taşıma su ile de değirmen döner. Bu yeniliği yaptılar, biz de inandık. Lâkin un elde etmek, ondan da ekmek yapıp yemek zordur.

Şaşkınlıklarla birlikte oturan bir adamın ağlayacak yahut gülecek zamanı tayin etmesi zordur.